

Іван Васильович КРИЦАК,
кандидат юридичних наук, доцент
(Харківський національний університет внутрішніх
справ, м. Харків, Україна)

Юлія Юрійвна ІНШЕКОВА
(Харківський національний університет
внутрішніх справ, м. Харків)

Ігор Сергійович ПОЛЯКОВ,
кандидат юридичних наук
(Харківський національний університет внутрішніх
справ, м. Харків)

ПРАВОТВОРЧІСТЬ У КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВІЙ СФЕРІ: МІЖ ТРАДИЦІОНАЛІЗМОМ ТА НОВАТОРСТВОМ

У дослідженні здійснено комплексний аналіз глибинних змістових засад формування кримінального законодавства України у контексті трансформацій правової дійсності (минулого, чинного, дійсного/теперішнього і майбутнього права). У фокусі авторського осмислення перебуває правотворчість як багатовимірне, духовно-інтелектуальне явище, що охоплює не лише нормативне конструювання, а й символічну місію формування справедливості та правопорядку. З позицій

академічного досвіду, наукової спадщини класиків української школи кримінального права, зокрема В. Я. Тація, П. Л. Фріса, Ю. В. Бауліна, В. І. Тютюгіна, О. О. Дудорова, О. М. Литвинова, Ю. В. Орлова, досліджується сутність кримінального закону як вияву вищого рівня правового мислення, де кожна правова норма розглядається не лише як юридичне положення, а як соціокультурна конструкція із сакральним змістом.

Звертаємо особливу увагу на необхідності збереження балансу між «стабільністю та динамізмом» кримінального законодавства, загрозу «законодавчих вірусів», які порушують системну цілісність КК України. Висловлюється критика хаотичної правотворчості, що знецінює доктрину та практичну ефективність норм. Висвітлюється роль професіоналізму, доктринального мислення й моральної відповідальності правників у процесі створення законів. У дослідженні також підкреслено значення духовно-культурного підґрунтя української правової традиції, зокрема православних цінностей, які можуть і повинні наповнювати правотворчість гуманістичним змістом.

Значне місце приділено аналізу Особливої частини кримінального права як структурного ядра системи кримінальної відповідальності, проблематиці уніфікації та класифікації кримінальних правопорушень, ролі санкцій у реалізації принципу справедливості, а також моделюванню майбутнього КК України з урахуванням вітчизняного менталітету, соціальної реальності, досвіду судової практики та викликів воєнного часу. Робота підводить до висновку, що новий КК України має бути не «космічною конструкцією», а простим, логічним, доступним, але водночас глибоким інструментом правосуддя, який би відповідав запитам народу, викликам доби й високим стандартам правової науки.

Ключові слова: правотворчість, кримінально-правове регулювання, кримінальне законодавство, кримінальна відповідальність, кримінальне правопорушення, злочинність, протидія злочинності, війна.

Постановка проблеми. У науковому дискурсі надзвичайно важливо розрізняти поняття «правотворчості» та «нормотворчості», які перебувають у співвідношенні загального і часткового. Правотворчість охоплює весь процес формування права – від доктринальних позицій й історичних концептуальних підходів до оформлення правової системи загалом. Це творення права у широкому розумінні: як явища, як цінності, як духовної та інтелектуальної категорії. Натомість нормотворчість є складовою правотворчості, зосередженою на конструюванні конкретного нормативно-правового акту чи норми права. Йдеться про чітке, логічне, структуроване формулювання, яке повинно відповідати класичній побудові правової норми: гіпотеза – диспозиція – санкція, що відповідають на запитання: «Якщо... то... інакше...» – і бути внутрішньо цілісною, послідовною та ідеально точною. Така норма повинна якнайкраще гармоніювати з усім чинним законодавством та доктринальними напрацюваннями. Саме тому справжню правотворчість чи нормотворчість можна назвати

космополітизмом, що вимагає універсальних, біблейських знань за всі 7534 роки відколи існує світ, від Адама до сьогодення і в майбуття. Звідси – слід глибше замислитися над самим словом «творити». Творити – це не просто писати норму чи Закон, а здійснювати акт формотворення, який у своїй суті наближається до сакрального/духовного. Правотворчість – це не лише технічна чи юридична діяльність, це – духовна місія, що вимагає високого рівня культури, моральності, інтелектуальної глибини й чистоти душі. Лише особа, яка досягнула вищих смислів, здатна створити нормативний текст, що стане не просто юридичним документом, а одкровенням – формулою справедливості. Бути творцем у сфері права – це виняткове покликання. Адже творець – це той, хто надає форму світові. Ми бачимо приклад вищого творення у Священному Писанні – у старозавітній та новозавітній історії про створення світу. Так само й сьогодні, кожен справжній творець у праві – як лікар чи фармацевт, що створює ліки, – конструює те, що має зцілювати суспільство, регулювати стосунки, оберігати людину. Це – акт професіоналізму, внутрішньої цілісності. Лише через цей зв'язок відкриваються істинні смисли: якими мають бути правові норми, якою – правова система, якою бачиться – справедливість. Отже, взяти на себе роль творця права – означає не лише володіти знаннями, а й бути гідним цього знання. Це – шлях до формування таких юридичних текстів, у яких не буде нічого зайвого, і водночас – буде все необхідне, що так важливе для нинішніх умов суспільного розвитку. Йдеться про шлях до норм, які є одкровеннями у прагненні до істинної правди, яку ми покликані сформулювати та втілити в життя. І це – нетривіальна задача.

Мета статті – сформулювати мисленнєві і ціннісні засновки розуміння правотворчості кримінально-правовій сфері у поєднанні традиціоналізму та новаторства.

Виклад основного матеріалу. У підручнику «Кримінальне право України: Загальна частина» за ред. проф. В. В. Сташиса, В. Я. Тація (2010) говориться, що прийнятий Верховною Радою України 5 квітня 2001 р. Кримінальний кодекс (КК) України, що набрав чинності з 1 вересня 2001 р., став знаменною віхою у становленні правової держави, першим фундаментальним кодексом у проведеній в Україні правовій реформі, яка ставила своїм завданням кодифікацію найважливіших галузей права. Робота над проектом нового КК тривала понад вісім років, і він став результатом колективної праці вчених, практичних працівників, комітетів Верховної Ради України й, звичайно, народних депутатів України, які й прийняли цей Кодекс. Його положення цілком відповідають Конституції України, ґрунтуються на її приписах. Кодекс відповідає потребам сучасного життя України, відображає зміни, що відбулися в політичному, економічному і соціальному житті нашого суспільства. Він покликаний сприяти розвитку України як суверенної, незалежної, демократичної, соціальної, правової держави. Основними концептуальними положеннями КК є: - кримінально-правова охорона основ національної безпеки України, особи, її прав і свобод, власності та всього правопорядку від злочинних

посягань; закріплення принципу, згідно з яким КК – єдиний законодавчий акт про кримінальну відповідальність; - закріплення основного принципу кримінального права: немає злочину, немає покарання без вказівки на це в кримінальному законі; - єдиною підставою кримінальної відповідальності визнається наявність у діях особи ознак складу злочину, передбаченого в кримінальному законі; - закріплення принципу особистої й винної відповідальності; - посилення відповідальності за вчинення тяжких і особливо тяжких злочинів з наданням можливості (шляхом введення альтернативних санкцій) застосовувати до осіб, які вчинили менш тяжкі злочини, покарання, не пов'язані з позбавленням волі; - наявність низки норм, спрямованих на посилення боротьби з організованою злочинністю (наведено поняття вчинення злочину організованою злочинною групою, злочинною організацією; внесено спеціальні склади злочинів, що передбачають відповідальність організаторів і учасників організованих груп); - система покарань, розташованих від менш суворого до більш суворих, забезпечує принцип справедливості кари залежно від тяжкості злочину й особи засудженого; - розширено перелік норм, що встановлюють можливість звільнення від кримінальної відповідальності (при діяльному каятті, примиренні з потерпілим тощо), а також від покарання (наприклад, звільнення з випробуванням); - відмова від смертної кари й заміна її на довічне позбавлення волі; 10) відмова від поняття особливо небезпечного рецидивіста; - наявність низки заохочувальних норм, що стимулюють позитивну посткримінальну поведінку (наприклад, звільнення від відповідальності учасника організованої групи, який повідомив в органи влади про діяльність цієї групи й сприяв її розкриттю тощо); - включення до Загальної частини КК самостійного розділу про особливості відповідальності неповнолітніх, норми якого з урахуванням віку злочинця у багатьох випадках пом'якшують відповідальність порівняно з дорослими злочинцями¹.

Чи справді норми кримінального права приймаються лише Верховною Радою України? Що говорить про цей постулат у навчальних посібниках? Зокрема, норми адміністративного права (адміністративної відповідальності) можуть міститися не лише у єдиному кодифікованому Законі (КпАП), але й в інших відповідних Законах. Норми ж, які визначають підстави та межі кримінальної відповідальності можуть міститися лише у законі про кримінальну відповідальність – Кримінальному кодексі². Кримінальне право, будучи галуззю публічного матеріального права, має ознаки, притаманні праву взагалі, – системність, формальна визначеність, обов'язковість для виконання тощо. Водночас, на відміну від інших правових норм, норми кримінального права встановлюються лише вищим

¹ Кримінальне право України: Загальна частина : підручник / [Ю. В. Баулін, В. І. Борисов, В. І. Тютюгін та ін.]; за ред. проф. В. В. Сташиса, В. Я. Тація. 4-ге вид., переробл. і допов. Х. : Право, 2010. С. 12–13.

² Кримінальне право України: Загальна частина: підручник / [С. В. Албул, А. М. Бабенко, О. А. Гритенко, В. Я. Конопельський, В. О. Меркулова та ін.]; за ред. д.ю.н., проф. О. В. Меркулової, д.ю.н., доцента В. Я. Конопельського. Одеса, 2017. С. 22.

законодавчим органом і мають форму закону: згідно з п. 22 ч. 1 ст. 92 Конституції України виключно законами визначаються діяння, які є злочинами, та відповідальність за них (норми ж, наприклад, адміністративного права можуть встановлюватись і урядом, і міністерствами, і місцевими органами влади). В Україні кримінально-правові норми систематизовано в єдиному законодавчому акті – Кримінальному кодексі¹. Отже, відповідно до п. 22 ст. 92 Конституції України кримінальні закони видаються виключно Верховною Радою України. Ніякі інші органи держави або посадові особи (навіть Президент України) неправомочні на видання норм кримінального права. Цією ознакою кримінальне право відрізняється від інших галузей права (наприклад, норми цивільного права можуть встановлюватись урядом, норми адміністративного права – навіть органами влади на місцях). Отже, кримінальне право виражається тільки в законах і його єдиним джерелом є кримінальний закон².

У підручнику «Кримінальне право України: Загальна частина» за ред. проф. В. В. Сташиса, В. Я. Тація (2010) міститься таке важливе положення, що кримінально-правові норми є сукупністю юридичних норм, прийнятих Верховною Радою України. Ці норми (правила поведінки) встановлюються лише вищими органами законодавчої влади і закріплюються у відповідних законах. Це так зване позитивне право, або чинне право. Відповідно до Конституції України (ст. 85) кримінальні закони видаються лише Верховною Радою України. Ніякі інші державні органи або посадові особи не правомочні видавати норми кримінального права (на відміну від норм, наприклад, адміністративного, цивільного права, які встановлюються до того ж органами влади на місцях, урядом). Ці правові акти приймаються та змінюються у тому ж порядку, що й інші закони України, мають відповідну силу. Кримінальне право знаходить свій вияв лише у законах і основним джерелом кримінального права є кримінальний закон. Згідно ст. 3 КК, законодавство України про кримінальну відповідальність становить лише Кримінальний кодекс України, а усі інші закони про кримінальну відповідальність, прийняті після набрання чинності цим Кодексом, включаються до нього. Саме у Кримінальному кодексі надається опис узагальнених ознак суспільно небезпечного діяння як такого, що є кримінальним правопорушенням, визначаються підстави, межі кримінальної відповідальності, особливості притягнення до відповідальності осіб, які вчиняють кримінальне правопорушення у співучасті, повторно, за наявності ознак, що пом'якшують або обтяжують відповідальність, підстави звільнення від відповідальності та покарання. Отже, лише держава в особі органів законодавчої влади видає кримінальні закони (як і всі інші закони). Закон може бути відповідним праву і тоді він є

¹ Дудоров О. О., Хавронюк М. І. Кримінальне право: Навчальний посібник / За заг. ред. М. І. Хавронюка. К.: Ваїте, 2014. С. 21.

² Кримінальне право України: Загальна частина : підручник / [Ю. В. Баулін, В. І. Борисов, В. І. Тютюгін та ін.]; за ред. проф. В. В. Сташиса, В. Я. Тація. 4-те вид., переробл. і допов. Х. : Право, 2010. С. 11.

правовий закон, а може бути й не відповідним праву – не правовим. Тобто закон є настільки правовим, наскільки він є відповідним праву. З одного боку, право є природним суспільним явищем, яке утворюється природно, у суспільному житті людей з мотиву прагнення людей до добра, справедливості. Право – це суспільні дозволи й заборони. Злочинність вбивства, грабежу, зґвалтування визнається не лише тому, і не стільки тому, що у Кримінальному кодексі є статті 93, 94, 82, 141 і 117. Такі діяння визнавалися злочинами й відповідно каралися задовго до появи кодексу. Такі діяння були заборонені правом завжди й покарання за їх вчинення були не менш ефективними, ніж санкції зазначених статей Кримінального кодексу. Право власності теж виникло задовго до появи Цивільного кодексу, навіть до появи зводу цивільного права візантійського імператора Юстиніана I. Тож природна сутність права, його походження від свідомості людини має свідчити про те, що право відносно закону є первинним, а закон відносно права, є вторинним¹.

Законодавчий вірус нового КК України. У 2016 р. В. М. Киричко було введено до наукового обігу поняття «законодавчий вірус» у системі Кримінального кодексу України (далі – КК), яке має важливе значення для реалізації принципу верховенства права в кримінальному праві України. Такий законодавчий вірус характеризують три видові ознаки: - він виглядає як певний законодавчий припис, включений шляхом прийняття відповідного закону України до системи КК; - взаємодіючи з іншими елементами системи КК, він визначає в змісті кримінально-правової норми узаконену можливість безпідставного порушення прав людини при її застосуванні на практиці; - його негативні наслідки проявляються або можуть проявитися в порушенні прав багатьох людей при застосуванні зараженої вірусом кримінально-правової норми на практиці².

На важливість боротьби із законодавчим вірусом В. М. Киричко неодноразово звертав увагу у своїх публікаціях та виступах на науково-практичних конференціях. Особливої актуальності це питання набуває у зв'язку з розробкою нового КК Робочою групою з питань розвитку кримінального права Комісії з питань правової реформи при Президентові України. Зрозуміло, що окремим і дуже важливим напрямом такої роботи повинно визнаватися запобігання законодавчому вірусу в системі нового КК. Важливо враховувати, що законодавчий вірус може стосуватися: - окремих кримінально-правових норм - і тоді його негативні наслідки будуть проявлятися лише при застосуванні таких норм на практиці; - системи КК у цілому чи системи його Особливої частини зокрема - і тоді негативні наслідки законодавчого вірусу можуть наставати при застосуванні різних

¹ Кримінальне право України: Загальна частина: підручник / [С. В. Албул, А. М. Бабенко, О. А. Гритенко, В. Я. Конопельський, В. О. Меркулова та ін.]; за ред. д.ю.н., проф. О. В. Меркулової, д.ю.н., доцента В. Я. Конопельського. Одеса, 2017. С. 10–11.

² Киричко В. М. Законодавчий вірус у системі КК України: визначення і актуалізація проблеми на прикладі ст. 368-2 КК «Незаконне збагачення». *Проблеми законності*. 2016. Вип. 133. С. 143. URL: <http://plaw.nlu.edu.ua/article/view/70893/70260>.

кримінально-правових норм. У останньому випадку можна стверджувати про зараження законодавчим вірусом самої системи кримінально-правових норм, що здатне призводити на практиці до масового безпідставного порушення прав людей. У цих випадках ідеться не про помилки того, хто застосовує норми КК, а про таке застосування кримінально-правових норм, заражених законодавчим вірусом, яке зовні й з погляду того, хто їх застосовує, виглядає як законне, а насправді безпідставно порушуються права людей. Законодавчий вірус існує як непомітний, тому що неправильні положення, які визначають вірусний характер окремої кримінально-правової норми чи системи таких норм в цілому, «сховані» в глибині змісту норми чи системи норм. Тобто йдеться про певні сутнісні положення, які пізнаються шляхом теоретичного аналізу чи використання інших методів осмислення соціальної реальності. З цього можна зробити важливий висновок про необхідність врахування розробниками нового КК тих сутнісних положень, які визначають глибинний зміст кримінально-правових норм та побудову самої системи кримінально-правових норм. Неврахування або неправильне врахування таких положень чи використання неправильних сутнісних положень може призводити до появи законодавчих вірусів у системі КК, зокрема його Особливої частини. Тому такі положення можна назвати сутнісними засадами запобігання законодавчому вірусу. Серед таких положень основне значення мають ті положення, які характеризують соціальну сутність тих суспільних відносин, для яких кримінальне право має безпосереднє фактичне значення. Без перебільшення можна стверджувати про те, що деякі з таких положень стосовно кримінального права виконують функцію «соціального (суспільного) нерва», який «сигналізує» про правильність чи неправильність застосування кримінально-правових норм не з погляду дотримання формальних юридичних приписів, а з погляду дотримання прав людей та їх законних інтересів, принципу верховенства права. Зокрема при правильному змісті й застосуванні кримінально-правових норм буде сигнал про дотримання принципу справедливості, а в протилежних випадках – про порушення цього принципу. Правильне визначення і врахування зазначених сутнісних положень, безперечно, є дуже складним завданням. Тому поява в науці кримінального права категорії «суспільна небезпека» та її використання в системі КК є важливим здобутком, а не пережитком минулого, як багатьом здається останнім часом. Саме категорія «суспільна небезпека» вказує на необхідність з'ясування на законотворчому і правозастосовному рівнях, чи є відповідність між соціальними сутнісними ознаками кримінального правопорушення та його юридичною оцінкою в КК. Існування цієї категорії в системі КК є однією з вищезазначених сутнісних засад запобігання законодавчому вірусу в системі КК, тому що встановлення суспільної небезпечності діяння чи особи потребує звернення до соціальної реальності, яка може не збігатися з її відображенням у змісті КК. Законодавчий вірус у системі КК пов'язаний саме з такою невідповідністю між соціальним змістом та його відображенням у КК. Тому

використання категорії «суспільна небезпека» обумовлює обов'язковість перевірки на наявність законодавчого вірусу під час криміналізації діяння, створення системи КК та при застосуванні кримінально-правових норм на практиці. Відмова розробників нового КК від категорії «суспільна небезпека» у розглядуваному контексті означає відмову від зазначеної обов'язкової перевірки на наявність законодавчого вірусу, що може викликати негативні наслідки у вигляді порушення принципу верховенства права¹.

Стосовно важливості подальшого дослідження проблем Особливої частини кримінального права України. Автори навчального посібника: «Кримінальне право України. Особлива частина» – О. В. Попович, Л. В. Томаш, П. П. Латковський, А. Ю. Бабій говорять про значення Особливої частини кримінального права України: - за допомогою її положень реалізується найважливіший принцип кримінального права - немає кримінального правопорушення без вказівки на це в законі. Тому діяння, за які в Особливій частині КК України не передбачена відповідальність, не можуть визнаватися кримінальними правопорушеннями і тягти за собою кримінальну відповідальність і покарання. Застосування кримінального закону за аналогією заборонено: - визначає межі криміналізації діянь шляхом віднесення тих чи інших дій (бездіяльності) до кримінально-протиправних, забезпечує тим самим реальні основи для дотримання законності; - в ній диференціюється кримінальна відповідальність за конкретні кримінальні правопорушення з урахуванням їх тяжкості (характеру і ступеня суспільної небезпечності), що дозволяє здійснювати цілеспрямовану кримінальну політику і проводити її в суворих рамках законності².

Санкції Особливої частини КК України є основою для диференціації кримінальної відповідальності, адже вони встановлюють види та межі покарань залежно від ступеня суспільної небезпечності правопорушень. Важливо, щоб у межах однієї області/регіону та держави загалом не виникало ситуацій, коли, наприклад, за кримінальні правопорушення з однаковими тяжкими наслідками призначаються покарання, що суттєво відрізняються за строками, наприклад, 3 роки або 10 років позбавлення волі (за В. І. Тютюгіном). Це суперечить принципам справедливості та пропорційності. Єдність судової практики та правильне застосування норм кримінального права на всій території України досягаються завдяки механізму конструювання кримінально-правових санкцій (за О. О. Книженко, Ю. В. Орловим³), що враховує сучасні стандарти та практику

¹ Киричко В. М. Про сутнісні засади запобігання законодавчому вірусу в системі Особливої частини Нового КК України. Особлива частина Кримінального кодексу України : система та зміст: матеріали міжнар. наук. конф., м. Харків, 20–23 жовт. 2021 р. / редкол.: Ю. В. Баулін, Ю. А. Пономаренко, І. А. Вишнеvsька. Харків: Право, 2022. С. 36–37.

² Кримінальне право України. Особлива частина : навчальний посібник / Попович О. В., Томаш Л. В., Латковський П. П., Бабій А. Ю. Чернівці, 2022. С. 6.

³ Орлов Ю. В. Склад покарання: концепт, структура, зміст. Вісник Кримінологічної асоціації України. 2023. № 30 (3), 65–85. URL: <https://doi.org/10.32631/vca.2023.3.06>.

Верховного Суду¹. Такий підхід забезпечує однаковість призначення покарань, їх відповідність тяжкості кримінального правопорушення та досягнення цілей покарання, зокрема відновлення соціальної справедливості, виправлення засудженого та запобігання новим кримінальним правопорушенням. Акцентуємо на важливому принципі: «Однакове і правильне розуміння норм кримінального права на усій території держави та однакове і правильне їхнє застосування».

Своєю чергою стосовно формулювання назв книг та розділів Особливої (Спеціальної частини) проекту КК В. К. Гришук наголошує, що очевидним є намагання авторів розбудувати структуру цієї частини Проекту через систему родових та безпосередніх об'єктів кримінального правопорушення, що є традиційно-продуктивним. Застосовані в назвах книг та розділів Проекту ключові слова, як-от: «людина», «громадянин», «суспільство», «власність», «фінанси», «господарська діяльність», «державна», «порядок», «міжнародне гуманітарне право», «міжнародний правопорядок» – можуть свідчити про відсутність в авторів проекту загальноузгодженого та визнаного ними єдиного концепту розуміння поняття та суті об'єкта складу кримінального правопорушення. Дана обставина має важливе значення для проведення на ґрунті нового кодексу поглиблених наукових досліджень проблем кримінально-правового регулювання, опрацювання нових підручників та навчальних посібників, навчально-методичної літератури. Обмеженість рамок тез виступу не дозволяє надати глибоке та ґрунтовне бачення проблематики поняття об'єкта кримінального правопорушення. Водночас, є можливість надати широкій науковій спільноті для обговорення пропозиції. Ключовими словами необхідно визнати «правовий порядок». За такої умови можна запропонувати такі назви книг та розділів Проекту кодексу².

За словами експерта Конституційного Суду України (2014–2017 рр.), професора Ю. В. Бауліна, згідно з проектом КК, лише злочини мають 10 ступенів тяжкості, а кримінальні проступки не поділяються за ступенем тяжкості, і, окрім того, ступені тяжкості злочинів визначаються як ознаками, що характеризують основний склад злочину, так і ознаками, які знижують чи підвищують ступінь його тяжкості, треба було розв'язати таке питання: Особлива частина повинна містити лише основний склад злочину, а ознаки, які знижують або підвищують ступінь тяжкості злочину, мають бути поміщені в Загальну частину; чи стаття Особливої частини має містити декілька частин, у яких послідовно визначаються основний, особливо привілейований, привілейований, особливо кваліфікований та

¹ Кріцак І. В., Гаврись А. А. Роль судової практики Касаційного Кримінального Суду у складі Верховного Суду у підготовці правників-правоохоронців у ЗВО МВС. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2024. № 33 (3). С. 471–487. DOI: <https://doi.org/10.32631/vsa.2024.3.44>.

² Гришук В. К. Чергова кодифікація кримінального законодавства та окремі питання побудови системи особливої частини КК України // *Особлива частина Кримінального кодексу України : система та зміст* : Матер. міжнар. наук. конф. (м. Харків, 20–23 жовт. 2021 р.) / редкол.: Ю. В. Баулін, Ю. А. Пономаренко, І. А. Вишневська. Харків: Право, 2022. С. 28.

кваліфікований склад злочину? Більшість членів Робочої групи дійшли висновку, що Особлива частина повинна містити лише ознаки основного складу того чи іншого виду злочину. Враховуючи те, що в науці кримінального права відсутня теорія визначення кваліфікованих та особливо кваліфікованих, а також привілейованих ознак складів злочинів, а перелік таких ознак у чинному КК України не піддається переконливому поясненню, то на основі висновків кримінологічних досліджень, пропозицій науковців та дослідження судової практики розробники проєкту КК вирішили помістити в Загальній частині вичерпним переліком загальні ознаки, які підвищують тяжкість умисного злочину на два та один ступінь, а ознаки, що знижують тяжкість злочину, на три чи два ступені; також специфічні ознаки, що підвищують тяжкість злочинів, передбачених у певному розділі, - у перших статтях того розділу Особливої частини, у якому розміщені відповідні основні склади злочинів, до яких відносяться такі ознаки. Таким чином, з урахуванням майбутнього оцифрування тексту КК стаття Особливої частини представлена як така, у якій умовно можна виокремити чотири частини: *перша частина* містить ознаки основного складу злочину, *друга частина* – ознаки основного складу злочину та ознаки, які знижують тяжкість злочину на три або два ступені тяжкості (особливо привілейований або привілейований склад злочину), *третьа частина* – ознаки основного складу злочину й ознаки, які підвищують тяжкість злочину на два ступені (особливо кваліфікований склад злочину), *четверта частина* – ознаки основного складу злочину та ознаки, які підвищуються тяжкість злочину на один ступінь (кваліфікований склад злочину). Таке розташування ознак, яке знижує та підвищує ступінь тяжкості злочину, пояснюється положеннями, передбаченими в статті 2.2.6 «Визначення ступеня тяжкості злочину за наявності ознак складу злочину, які змінюють ступінь тяжкості злочину» та у статті 2.2.9 «Алгоритм визначення ступеня тяжкості злочину»¹.

Стабільність і динамізм кримінального законодавства у науковій доповіді професора В. І. Тютюгіна. За В. Я. Тацієм² у кримінальному законодавстві повинен бути встановлений певний баланс між стабільністю та динамізмом. Певні норми й інститути, що довели свою ефективність впродовж багатьох років неодмінно повинні зберегти своє місце у кримінальному законодавстві. З іншого боку, наше кримінальне законодавство повинно відповідати викликам сьогодення, особливо з боку злочинного середовища й тим змінам, що відбувається у соціально-політичній, економічній сфері. За словами В. І. Тютюгіна, 23-річчя існування чинного КК України до нього було внесено 1509 змін та доповнень. 308 змін

¹ Баулін Ю. В. Загальні підходи до побудови Особливої частини проєкту КК України. Особлива частина Кримінального кодексу України : система та зміст: матеріали міжнар. наук. конф., м. Харків, 20–23 жовт. 2021 р. / редкол.: Ю. В. Баулін, Ю. А. Пономаренко, І. А. Вишневська. Харків: Право, 2022. С. 11–12.

² Литвинов О. М. Кріцак І. В. Життєвий і творчий шлях патріарха української юриспруденції – Василя Яковича Тація (1940–2022): до 85-річчя вченого. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Право*. 2025. Вип. 87. Ч. 4. С. 371–382.

доповнень стосувалися норм Загальної частини й 1201 зміна відбулася в Особливій частині. У середньому за кожен рік існування КК України до нього вносилося приблизно 65 і більше змін та доповнень. Йдеться не про Закони окремі, а про зміни конкретних норм КК. Якщо казати про середній рівень тих змін, які вносилися у Закон про кримінальну відповідальність кожного місця – це більш як 5 разів. Так із 447 статей КК, що існували на час його прийняття та набрання чинності у 2001 році, 396 статей піддалися вже змінам та доповненням. Тобто 88,6 % цих норм були змінені. До КК за цей період було внесено 132 нові норми й 41 норма була виключена із КК України. Причому зі 132-х нових норм КК України – 17 були виключені із КК України. Переважна більшість усіх цих норм оновлювалися неодноразово. Двічі було оновлено 103 статті КК, тричі – 62, чотири рази – 44, п'ять разів – 34, шість разів – 19, сім разів – 9, вісім разів – 10 і т. д. Зокрема, стаття 364 КК, де мова йде про зловживання владою або службовим становищем піддалася змінам за цей період 10 разів. А стаття 96-3 – нова стаття, якою КК України був доповнений, піддавалася змінам аж 11 разів. Стаття 368 КК, де мова йде про одержання неправомірної вигоди піддавалася змінам 15 разів. Якщо брати нові 132 статті, які були внесені до КК, то вони піддалися змінам аж 218 разів. Причому й ці нові норми піддавалися змінам неодноразово. Якщо говорити про динамізм кримінального законодавства, то він набув не лише стрімкого, але й бурхливого характеру. Лише за останні 2023-2024 роки було прийнято 15 Законів, якими були внесені зміни й доповнення у 73 статті КК України. Так, впродовж листопада-грудня 2024 року було внесено 30 змін і доповнень і лише 4 норми якимось чином пов'язані з воєнним станом й іншими скрутними подіями та обставинами, що мають місце на території нашої держави. Все інше ніякого відношення до цього не має. Таким чином, пояснити ці численні зміни лише цією скрутною ситуацією, що існує у нашій державі – не можна. Якщо ж аналізувати зміни й доповнення, що внесені до КК упродовж всього періоду його існування, то ми побачимо, що багато з цих змін носять хаотичний, безсистемний характер, тобто порушують системні зв'язки, створюють масу колізій. Звідси виникає просте питання, зокрема стаття 368 КК змінювалася 15 разів. Уявімо собі, у якому складному становищі зміг би опинитися слідчий чи суддя, коли б вирішувалося питання про дію цієї норми у часі стосовно статті 5 КК про зворотну дію закону про кримінальну відповідальність у часі. Це колосальна праця/робота, яка просто так не під силу. Це були кількісні характеристики КК, а стосовно якісних характеристик, слід нагадати, що у серпні 2023 року наш КК був доповнений новим видом покарання – пробаційний нагляд. У пояснювальній записці й самому Законі містилася така основна ідея – замінити у всіх санкціях статей Особливої частини, арешт, який був загальним, а тепер став спеціальним видом покарання, що призначається лише військовослужбовцям, а раніше був загальним видом, замінити його апробаційний нагляд і встановити/вирішити питання у статті 60 КК, що арешт – це лише спеціальний вид покарання, що застосовується до військовослужбовців.

Водночас, аналіз Особливої частини КК свідчить, що у 6-ти санкціях статей Особливої частини – арешт зберігся, його не вилучили, просто пропустили. Наприклад, ч. 2 ст. 136 КК – ненадання допомоги особі, яка перебуває в небезпечному для життя стані є арешт. Стаття 195 КК погроза знищення майна є арешт. Стаття 286 КК порушення правил дорожнього руху є арешт у ч. 1. Стаття 321 КК і ч. 1. і ч. 2, де мова йде про незаконне виробництво, виготовлення, придбання, перевезення, пересилання, зберігання з метою збуту або збут отруйних чи сильнодіючих речовин або отруйних чи сильнодіючих лікарських засобів є арешт. Стаття 364-1 КК – зловживання повноваженнями службовою особою юридичної особи приватного права незалежно від організаційно-правової форми, де у ч. 1 передбачений апробаційний нагляд, а в ч. 2. арешт. Як бачимо, нонсенс, коли військовослужбовець може бути одночасно і службовою особою приватного права. Як бути з такою санкцією, як бути з таким видом покарання. Безумовно, він не може застосовуватися. Далі В. І. Тютюгін висвітлює інші дисонанси норм КК, які найближчим часом будуть висвітлені у збірнику матеріалів конференції¹.

Ставлення до розроблюваного нового КК професора О. О. Дудорова у вибраних наукових працях. Вчений переконаний в тому, що широке професійне обговорення проєкту сприятиме покращенню його якості та поступовому вдосконаленню із втіленням найкращих світових практик публічно-правового нормотворення². Має рацію В. Тютюгін, який виступає проти універсального визначення таких понять, як «істотна шкода», «тяжкі наслідки», «значний, великий чи особливо великий розмір» шкоди, адже вони не є наскрізними, можуть мати різне змістовне наповнення і розуміння щодо різних груп (видів) злочинів. Суддя Великої Палати Верховного Суду Н. Антонюк, так само заперечуючи доцільність відповідної уніфікації, наочно засвідчує слушність своєї позиції на прикладі такого виду суспільно небезпечних наслідків злочину, як «тяжкі наслідки». На думку авторки, уніфікація змісту цього терміну навряд чи може бути досягнута, оскільки: тяжкість наслідків безпосередньо залежить від об'єкта конкретного злочину; тяжкі наслідки для здоров'я, для власності, для довкілля тощо мають різний кримінально-правовий зміст³. О. Дудоров погоджується із членами Робочої групи, які в результаті дискусій все ж зголосились зберегти в новому КК нормативне положення про малозначність діяння. Норма про неї є практично значущою, становить добре апробований гуманістичний орієнтир кримінального права, закріплює пріоритет соціального над формальним. Щоправда, виникають сумніви у вдалості підходу, втіленого наразі у проєкті стосовно малозначності діяння⁴.

Основна думка вченого, сформульована після ознайомлення з

¹ Всеукраїнська науково-практична конференція присвячена 85-річчю від дня народження проф. В. Я. Тація. URL: <https://www.youtube.com/watch?v=1wDia2xaHAo>

² Дудоров О. О. Кримінально-правові проблеми сучасної України (вибрані праці). Київ: Баїте, 2022. С. 10.

³ Там само. С. 13.

⁴ Там само. С. 18.

положеннями проєкту, присвяченими класифікації злочинів, набула вигляду ось такої сентенції. Ми розуміємо, що запропонована класифікація злочинів є результатом компромісів, суперечок, тривалої інтелектуально-складної праці, а члени Робочої групи звикли до цієї класифікації, вважають її (не виключаємо – цілком обґрунтовано) ретельно продуманою, логічною та очевидною. Однак рецензенти (професори з кримінального права) змушені були перечитати розділ 2.1 проєкту «Злочин. Склад злочину, Класифікація злочинів за їх тяжкістю» декілька разів, щоб з'ясувати, як це все працюватиме. Чи не занадто ускладнені відповідні положення проєкту і насамперед у плані правозастосування? Наведемо і фрагмент із Концепції реформування кримінального законодавства України: «Нове кримінальне законодавство має бути побудоване з використанням сучасних досягнень законодавчої техніки, що забезпечить підвищення доступності його для сприйняття і розуміння населенням...». До подібних закидів (*насамперед із боку практиків; про населення вже промовчимо*) членам Робочої групи, які, до речі, наголошують на тому, що новий КК має бути зручним і простим для застосування, «відображати потреби практики», слід бути готовим. До слова така прогнозована реакція вже має місце. Так, І. Кузіна вважає доцільною прив'язку тяжкості злочину до наслідків та обтяжувальних/пом'якшувальних обставин. Водночас, візуалізацію відповідних норм у проєкті адвоката вважає такою, що заплутує навіть правників, а не те, що пересічних громадян; спосіб представлення інформації у вигляді таблиці ускладнює точне посилання на індекс статті/частини/пункту в процесуальних документах; формула кваліфікації, яка «не для людей», може стати найбільшим викликом для учасників провадження, а її опис більш пасує для технічної документації з користування електронними базами даних. Суддя Великої Палати Верховного Суду Н. Антонюк критикує ідею максимально типізувати санкції за вчинення злочинів однієї категорії, перемістивши їх з Особливої до Загальної частини КК, на тій підставі, що це істотно ускладнить розуміння покарання, яке може бути призначене за вчинене злочинне діяння: «Для досягнення цілей загальної превенції необхідно максимально зрозуміло визначати потенційне покарання з тією метою, щоб кожна особа, у тому числі особа без юридичної освіти, могла його зрозуміти. Необхідно пам'ятати, що сприйняття особою злочину пов'язане із двома факторами: розуміння того, чого не можна робити, і того, що буде в разі порушення заборони. Своєрідна ж формалізація кримінального закону в цій частині може невідворотно вплинути на його чіткість і зрозумілість». Створюється, однак, враження, що Робоча група не дуже переймається тим, що пересічний українець навряд чи зрозуміє, яке покарання йому загрожуватиме у випадку вчинення того чи іншого злочину, виходячи з того, що йому в цьому допоможе розібратись кваліфікований правник¹.

¹ Дудоров О. О. Кримінально-правові проблеми сучасної України (вибрані праці). Київ: Баїте, 2022. С. 20.

У цьому контексті привертає до себе увагу той факт, що згідно з оприлюдненими на сайті нового КК Засадами реформування законодавства про відповідальність за правопорушення в публічній сфері нове кримінальне законодавство має забезпечити максимально допустимий широкий і водночас диференційований перелік як покарання, так й інших заходів кримінально-правового характеру, що підлягають застосуванню до особи у зв'язку із вчиненням нею злочину. Як видається, ця засада визначена абсолютно слушно, однак у випадку із запропонованою системою покарань вона порушується. Нова система покарань не сприймається як достатньо диференційована, виключає можливість призначення покарань окремим (специфічним) категоріям злочинців, призводитиме до штучного зростання «тюремного населення» (не маєш грошей на сплату штрафу – будеш ув'язнений) і до того ж потребуватиме істотних змін у кримінально-виконавчій системі¹.

Академік О. М. Бандурка – про розробку нового КК. Автори проєкту нового КК України, вочевидь, не шкодували сил, аби привнести якомога більше інновацій до правової матерії. Таку енергійність та, без сумніву, благородні наміри можна лише вітати. Втім, вдумливе опрацювання відповідного тексту дозволяє висувати, що самої лише енергійності та добрих намірів виявилось недостатньо для забезпечення необхідної якості КК. Але є декілька зауважень. *По-перше*, слід, врешті-решт, внести ясність: навіщо Україні потрібен *новий* Кримінальний кодекс. Відомо, що КК – свого роду негативна Конституція, у тому розумінні, що КК є віддзеркаленням базових соціальних конвенцій, соціоутворюючих правил, що, зокрема, відображають систему абсолютно неприйнятних зразків поведінки. Тож підстави для зміни КК слід пов'язувати з фундаментальними змінами у системі суспільних відносин, радикальною трансформацією засновків соціального співжиття. Такі зміни і трансформації, зокрема, відбулись після здобуття Україною незалежності у 1991 р. Й дарма що законодавцю знадобилося 10 років для прийняття нового КК. Однак він виявився цілком відповідним новим реаліям. Наразі ж існують сумніви щодо наявності подібних істотних змін у суспільному устрої, які б зумовили соціальний запит (саме соціальний, а не вузькокорпоративний) на новий КК².

По-друге, навіть припустивши, що існують деякі приховані аргументи на користь прийняття нового КК України, неспростовно лишається та обставина, що робити це в умовах воєнного стану є недоцільним, небезпечним. Вкрай обмежене бюджетне фінансування, кадровий голод наразі формує ситуацію відсутності необхідних грошових, часових ресурсів на перенавчання, підвищення кваліфікації всього правоохоронного, суддівського корпусів. Без такого масштабного перенавчання на правову

¹ Там само. С. 21.

² Бандурка О. М. Проєкт нового кримінального кодексу України: критичний погляд // Злочинність і протидія їй в умовах війни та у повоєнній перспективі: міждисциплінарна панорама : Міжнар. наук.-практ. конф. (12 квітня 2024 р., м. Вінниця) / Харківський національний університет внутрішніх справ ; Кримінологічна асоціація України. Вінниця, 2024. С. 31–32.

систему очікує колапс.

Важливість розбудови української правотворчості на православних засадах: кримінологічні настанови та застереження. 24 серпня 2023 року прийнято Закон України «Про правотворчу діяльність». Головна мета цього закону – систематизація та удосконалення правотворчих процесів в Україні¹. Зокрема, частиною 2 статті 19 Закону в Україні встановлено наступну ієрархію нормативно-правових актів: - Конституція України; - чинні міжнародні договори України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України; - Закони; - Постанови Верховної Ради України, укази Президента України; - Постанови Кабінету Міністрів України, нормативно-правові акти Національного банку України; - накази міністерств; - нормативно-правові акти інших державних органів; - Постанови Верховної Ради Автономної Республіки Крим, Ради міністрів Автономної Республіки Крим; - Акти обласних державних адміністрацій; - Накази міністерств Автономної Республіки Крим; - Акти Київської та Севастопольської міських державних адміністрацій; - Акти районних державних адміністрацій; - Акти органів місцевого самоврядування.

А. В. Берестень наголошує, що впровадження та апробація універсальних цінностей Європейського Союзу (далі ЄС) як правових стандартів правотворчої діяльності в Україні є складним, але необхідним процесом. Доцільність адаптації української правотворчої процедури до європейських стандартів і цінностей, які визнані та застосовуються в країнах-членах ЄС обумовлюється євроінтеграційними прагненнями України. Універсальні цінності ЄС, такі як принципи демократії, прав людини, правової держави, соціальної справедливості та рівності перед законом, вважаються важливими складовими частинами європейської ідентичності та правової системи².

З наших переконань, відшукування універсальних цінностей людства та вдале їхнє поєднання з правом є важливим елементом прогресивного розвитку суспільства. Головним у цих процесах, за словами Монтеस्क'є – «чи виконується право у державі?», насамперед, скажемо на етноментальному, генному/генотипному, духовному рівні, на рівні боротьби зі злим помислом, що, як результат, є наслідком подолання злочинності в цілому. Одними з таких пріоритетів можуть бути духовно-культурні/духовні цінності українського народу. Буква і Дух Закону – вічні питання що турбують людство. Тому важливо, який Дух несе право в собі, гендерний, гріховний чи православний, такий що ґрунтується на святоотцівському вченні Церкви Христової. Важливо, коли правильні/православні духовно-культурні цінності нашаровуватимуться на правотворчу та правозастосовчу діяльність. Це необхідний процес відстоювання Україною свого

¹ Про правотворчу діяльність: Закон України від 24.08.2023 р. №3354-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3354-20#Text> (дата звернення: 21.03.2025).

² Берестень А. В. Універсальні цінності Європейського союзу як правові стандарти правотворчої діяльності в Україні (теоретико-правовий аспект). *Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. Серія «Право»*. 2024. Вип. 37. С. 28-34. <https://doi.org/10.26565/2075-1834-2024-37-02>.

етнонаціонального шляху державотворення, що йде своїми коренями з київської традиції, та ще набагато давніше, – з Андріївських часів, коли вперше ідея християнства засіяна на наших землях та неодмінно жила у душах і серцях народів, які населяли та продовжують жевріти на цих величних українських теренах ось уже 2 тис. років. Такі цінності говорять, насамперед, про традиціоналізм українського народу на засадах православ'я, яке в нинішньому вирі життя залишається єдиною правильною релігією у світі. Україна не мусульманська, не юдейська, не індуська, а в більшості своїй – це православна держава. Туму так важливо у наукових дослідженнях, правотворчості та правозастосуванні, теорії й практиці опиратися на православну ідею українського державотворення та відшукувати кращі практики світового співжиття.

Слушно, з приводу усього сказаного мовиться у підручнику «Кримінальне право України. Загальна частина» за загальною редакцією професора О. М. Литвинова, де наголошується, що кримінологія як галузь юриспруденції є найтісніше взаємопов'язаною з кримінальним правом. Саме кримінальний закон містить юридичну характеристику злочинів та осіб, які їх вчинили, що кладеться у підґрунтя вивчення злочинності, особистості злочинця, причин та умов злочинності й питань її профілактики (запобігання). Своєю чергою, кримінологія надає інформацію про рівень злочинності, її структуру та динаміку, перевіряє ефективність профілактичних заходів та указує на тенденції розвитку злочинності, що дозволяє визначити ефективність дії кримінально-правових норм, скоригувати кримінально-правову політику на рівні як правотворчості, так і правозастосування. Тісний взаємозв'язок кримінології та кримінального права проявляється і в соціології кримінального права, завдання якої полягає в з'ясуванні того, наскільки часто, яким чином і чому злочинність обумовлюється соціальними чинниками¹.

Висновки. Для більшої асоціативності та спрощеності у викладанні кримінального права, важливо пригадати, що теорія держави і права є цілісним фундаментом юриспруденції, стіни на якому – це галузі права, що складаються з окремих частинок-цеглинок тобто норм права. Або інше порівняння, коли інститути кримінального права є стінами фундаменту кримінального права, наприклад, кримінальні правопорушення проти життя і здоров'я, проти власності, проти статевої свободи й недоторканості, які можуть бути порівняними із Заповідями Божими, де кожен із цих інститутів має свою цеглину – норму права, тобто конкретну статтю КК України. Наприклад, кримінальні правопорушення проти власності – крадіжка, розбій, грабіж тощо. Як бачимо, система кримінального права тісно/органічно взаємопов'язана і всякий дисбаланс у ній не допустимий. Однак існує те, що ми називаємо «чорними дірами»/лакунами в українському кримінальному праві, які потребують свого вирішення, що

¹ Кримінальне право України. Загальна частина : підручник / [А. А. Васильєв, Є. О. Гладкова, О. О. Житний та ін.] ; за заг. ред. проф. О. М. Литвинова; МВС України, Харків. нац. ун-т внутр. справ. Харків, 2020. С. 17.

вимагає консолідованих зусиль/консиліуму теоретиків і практиків заради усунення важливих питань державного регулювання та суспільного життя. На сьогодні до КК України було внесено понад 1500 правок, змін і доповнень, що безперечно внесло свої корективи/спричинило дисбаланс у структурі КК України. Прикро те, що законодавець/народні депутати України не мають фахових знань з кримінального права. Тому на наше переконання при комітетах ВР України повинна бути створена та активно діяти/функціонувати постійна робоча група із провідних вчених нашої держави, подібно тій, яка сьогодні створена Президентом України щодо розроблення нового КК України¹, основним завданням якої буде доцільність/відповідність чи недоречне внесення змін і доповнень до КК України, що сприятиме органічній цілісності КК та не суперечливості кримінально-правових норм доктрині українського кримінального права сформованій батьками-засновниками, адже така традиція добре прижилася в українській національній/ментальній свідомості. Не потрібно видумувати/вигадувати велосипед у виді фантастичних та заплутаних норм кримінального права та надскладності, коли читаючи нічого не розумієш. Йдеться про хибний шлях, який сьогодні обрала «робоча група» нового КК України (за твердженням академіка О. М. Бандурки та багатьох інших відомих вчених нашої держави). На рівні доктрини можна обговорювати все, що завгодно. Однак, коли йдеться про прийняття таких «перлів» та «конструктів», коли «голову ламаєш» про що йде мова, тоді слід добре замислитися. Ми підтримуємо позицію П. Л. Фріса: «КК України слід писати для бабусі», тобто він повинен бути максимально спрощеним, ясным і доступним, сприйнятним для широкого загалу. Це – єдиний вірний шлях. До того ж немаловажним є врахування наших, українських реалій, щоб новий КК України не був аналогом КПК України (2012 року), недоліки якого пожинаємо та не можемо подолати до сьогоднішнього дня. Сліпе копіювання іноземного законодавства категорично недопустиме. Слід враховувати звичаї, менталітет, культуру українського народу. Важливим є дискурс та проведення регулярних наукових заходів з представниками адміністративного права України та знавцями інших галузей права. До складу робочої групи слід включити знаних представників кримінально-правової науки подібно 21 представнику найрізноманітніших правових галузей, що представляють Велику Палату Верховного Суду України, позиції яких часто є суперечливими, де кожен суддя займає принципову позицію, однак, зрештою, приходять до спільного знаменника/консенсусу та приймають важливі, доленосні рішення для нашої держави.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

¹ Новий Кримінальний кодекс. URL: <https://newcriminalcode.org.ua/>

1. Бандурка О. М. Проект нового кримінального кодексу України: критичний погляд // Злочинність і протидія їй в умовах війни та у повоєнній перспективі: міждисциплінарна панорама : Міжнар. наук.-практ. конф. (12 квітня 2024 р., м. Вінниця) / Харківський національний університет внутрішніх справ ; Кримінологічна асоціація України. Вінниця, 2024. С. 39–34.
2. Баулін Ю. В. Загальні підходи до побудови Особливої частини проекту КК України // Особлива частина Кримінального кодексу України : система та зміст : Матер. міжнар. наук. конф. (м. Харків, 20–23 жовт. 2021 р.) / редкол.: Ю. В. Баулін, Ю. А. Пономаренко, І. А. Вишневська. Харків: Право, 2022. С. 11–14.
3. Берестень А. В. Універсальні цінності Європейського союзу як правові стандарти правотворчої діяльності в Україні (теоретико-правовий аспект). *Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. Серія «Право»*. 2024. Вип. 37. С. 28–34. DOI: <https://doi.org/10.26565/2075-1834-2024-37-02/>
4. Відбувся круглий стіл по обговоренню питань реформування законодавства про кримінальну відповідальність. 8 лютого 2019 року. Навчально-науковий юридичний інститут. Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника. URL: <https://surl.li/qnasoo>.
5. Всеукраїнська науково-практична конференція присвячена 85-річчю від дня народження проф. В. Я. Тація. URL: <https://www.youtube.com/watch?v=1wDia2xaHAo>
6. Гришук В. К. Чергова кодифікація кримінального законодавства та окремі питання побудови системи особливої частини КК України // Особлива частина Кримінального кодексу України : система та зміст : Матер. міжнар. наук. конф. (м. Харків, 20–23 жовт. 2021 р.) / редкол.: Ю. В. Баулін, Ю. А. Пономаренко, І. А. Вишневська. Харків: Право, 2022. С. 28–31.
7. Дудоров О. О., Хавронюк М. І. Кримінальне право: Навчальний посібник / За заг. ред. М. І. Хавронюка. К.: Ваіте, 2014. 944 с.
8. Дудоров О. О. Кримінально-правові проблеми сучасної України (вибрані праці). Київ: Ваіте, 2022. 632 с.
9. Киричко В. М. Законодавчий вірус у системі КК України: визначення і актуалізація проблеми на прикладі ст. 368-2 КК «Незаконне збагачення». *Проблеми законності*. 2016. Вип. 133. С. 142–151. URL: <http://plaw.nlu.edu.ua/article/view/70893/70260>.
10. Киричко В. М. Про сутнісні засади запобігання законодавчому вірусу в системі Особливої частини Нового КК України // Особлива частина Кримінального кодексу України : система та зміст : Матер. міжнар. наук. конф. (м. Харків, 20–23 жовт. 2021 р.) / редкол.: Ю. В. Баулін, Ю. А. Пономаренко, І. А. Вишневська. Харків: Право, 2022. С. 36–39.
11. Кримінальне право України. Загальна частина : підручник / [А. А. Васильєв, Є. О. Гладкова, О. О. Житний та ін.] ; за заг. ред. проф. О. М. Литвинова; МВС України, Харків. нац. ун-т внутр. справ. Харків, 2020. 428 с.

12. Кримінальне право України. Особлива частина : навчальний посібник / Попович О. В., Томаш Л. В., Латковський П. П., Бабій А. Ю. Чернівці, 2022. 319 с.
13. Кримінальне право України: Загальна частина : підручник / [Ю. В. Баулін, В. І. Борисов, В. І. Тютюгін та ін.]; за ред. проф. В. В. Сташиса, В. Я. Тація. 4-те вид., переробл. і допов. Х. : Право, 2010. 456 с.
14. Кримінальне право України: Загальна частина: підручник / [С. В. Албул, А. М. Бабенко, О. А. Гритенко, В. Я. Конопельський, В. О. Меркулова та ін.]; за ред. д.ю.н., проф. О. В. Меркулової, д.ю.н., доцента В. Я. Конопельського. Одеса, 2017. 430 с.
15. Кріцак І. В., Гаврись А. А. Роль судової практики Касаційного Кримінального Суду у складі Верховного Суду у підготовці правників-правоохоронців у ЗВО МВС. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2024 № 33 (3). С. 471–487. DOI: <https://doi.org/10.32631/vca.2024.3.44>.
16. Литвинов О. М. Кріцак І. В. Життєвий і творчий шлях патріарха української юриспруденції – Василя Яковича Тація (1940–2022): до 85-річчя вченого. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Право*. Випуск 87. ч. 4. 2025. С. 371–382. URL: <https://visnyk-juris-uzhnu.com/>
17. Навроцький В. О. Кримінальний закон у судженнях Василя Тація. *Проблеми законності*. 2020. Спец. вип. С. 74–82.
18. Новий Кримінальний Кодекс. URL: <https://newcriminalcode.org.ua/>
19. Орлов Ю. В. Склад покарання: концепт, структура, зміст. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2023. № 30(3), 65–85. URL: <https://doi.org/10.32631/vca.2023.3.06>.
20. Про правотворчу діяльність : Закон України від 24.08.2023 р. № 3354-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3354-20#Text> (дата звернення: 04.02.2024).

Стаття надійшла до редакції 21.03.2025

Ivan V. KRITSAK,

PhD in Law, Associate Professor

(Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine)

Yuliya Yu. INSHEKOVA

(Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine)

Ihor S. POLYAKOV,

PhD in Law

(Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine)

LAWMAKING IN THE CRIMINAL-LEGAL SPHERE: BETWEEN TRADITIONALISM AND INNOVATION

The study provides a comprehensive analysis of the deep substantive

foundations of the formation of criminal legislation of Ukraine in the context of transformations of legal reality (past, current, present and future law). The author focuses on lawmaking as a multidimensional, spiritual and intellectual phenomenon which encompasses not only normative construction but also the symbolic mission of establishing justice and law and order. From the standpoint of academic experience and scientific heritage of the classics of the Ukrainian school of criminal law, in particular, V. Tatsiy, P. Fries, Y. Baulin, V. Tyutyugin, O. Dudorov, O. Lytvynov, and Y. Orlov, the author examines the essence of criminal law as a manifestation of the highest level of legal thinking, where each legal provision is considered not only as a legal provision, but also as a socio-cultural construction with sacred meaning.

The author emphasizes the need to maintain a balance between “stability and dynamism” of criminal legislation, and the threat of “legislative viruses” that violate the systemic integrity of the Criminal Code of Ukraine. The author criticizes the chaotic lawmaking which devalues the doctrine and practical effectiveness of the provisions. The author highlights the role of professionalism, doctrinal thinking and moral responsibility of lawyers in the process of lawmaking. The study also emphasizes the importance of the spiritual and cultural basis of the Ukrainian legal tradition, in particular, Orthodox values, which can and should fill lawmaking with humanistic content.

Considerable attention is paid to the analysis of the Special Part of Criminal Law as the structural core of the criminal liability system, the issues of unification and classification of criminal offenses, the role of sanctions in the implementation of the principle of justice, and modeling of the future Criminal Code of Ukraine with due regard for the national mentality, social reality, experience of judicial practice and wartime challenges. The author concludes that the new Criminal Code of Ukraine should not be a “space construction”, but a simple, logical, accessible, but at the same time profound instrument of justice which would meet the needs of the people, the challenges of the times and the high standards of legal science.

Keywords: *lawmaking, criminal law regulation, criminal legislation, criminal liability, criminal offense, crime, combating crime, war*